

1. Ісус же за шість день до Пасхи прибув до Віфанії, де жив Лазар, що його воскресив Ісус із мертвих.
2. І для Нього вечерю там справили, а Марта прислужувала. Був же й Лазар одним із тих, що до столу з Ним сіли.
3. А Марія взяла літру мира, з найдорожчого нарду пахучого, і намастила Ісусові ноги, і волоссям своїм Йому ноги обтерла... І пахощі мира наповнили дім!
4. І говорить один з Його учнів, Юда Іскаріотський, що мав Його видати:
5. Чому мира оцього за триста динарів не продано, та й не роздано вбогим?
6. А це він сказав не тому, що про вбогих журився, а тому, що був злодій: він мав скриньку на гроші, і крав те, що вкидали.
7. І промовив Ісус: Позостав її ти, це вона на день похорону заховала Мені...
8. Бо вбогих ви маєте завжди з собою, а Мене не постійно ви маєте!
9. А натовп великий юдеїв довідався, що Він там, та й поприходили не з-за Ісуса Самого, але щоб побачити й Лазаря, що його воскресив Він із мертвих.
10. А первосвященики змовилися, щоб і Лазареві смерть заподіяти,

11. бо багато з юдеїв з-за нього відходили, та в Ісуса ввірували.

12. А другого дня, коли безліч народу, що зібрався на свято, прочула, що до Єрусалиму надходить Ісус,

13. то взяли вони пальмове віття, і вийшли назустріч Йому та й кричали: Осанна! Благословенний, хто йде у Господне Ім'я! Цар Ізраїлів!

14. Ісус же, знайшовши осля, сів на нього, як написано:

15. Не бійся, дочко Сіонська! Ото Цар твій іде, сидячи на ослі молодому!

16. А учні Його спочатку того не зрозуміли були, але, як прославивсь Ісус, то згадали тоді, що про Нього було так написано, і що цеє вчинили Йому.

17. Тоді свідчив народ, який був із Ним, що Він викликав Лазаря з гробу, і воскресив його з мертвих.

18. Через це й зустрів натовп Його, бо почув, що Він учинив таке чудо.

19. Фарисеї тоді між собою казали: Ви бачите, що нічого не вдієте: ось пішов увесь світ услід за Ним!

20. А між тими, що в свято прийшли поклонитись, були й деякі геллени.

21. І вони підійшли до Пилипа, що з Віфсаїди Галілейської, і просили його та казали: Ми

хочемо, пане, побачити Ісуса.

22. Іде Пилип та Андрієві каже; іде Андрій і Пилип та Ісусові розповідають.

23. Ісус же їм відповідає, говорячи: Надійшла година, щоб Син Людський прославивсь.

24. Поправді, поправді кажу вам: коли зерно пшеничне, як у землю впаде, не помре, то одне зостається; як умре ж, плід рясний принесе.

25. Хто кохає душу свою, той погубить її; хто ж ненавидить душу свою на цім світі, збереже її в вічне життя.

26. Як хто служить Мені, хай іде той за Мною, і де Я, там буде й слуга Мій. Як хто служить Мені, того пошанує Отець.

27. Затривожена зараз душа Моя. І що Я повім? Заступи Мене, Отче, від цієї години! Та на те Я й прийшов на годину оцю...

28. Прослав, Отче, Ім'я Своє! Залунав тоді голос із неба: І прославив, і знову прославлю!

29. А народ, що стояв і почув, говорив: Загреміло! Інші казали: Це Ангол Йому говорив!

30. Ісус відповів і сказав: Не для Мене цей голос лунав, а для вас.

31. Тепер суд цьому світові. Князь світу цього буде вигнаний звідси тепер.

32. І, як буду піднесений з землі, то до Себе Я всіх притягну.

33. А Він це говорив, щоб зазначити, якою то смертю Він має померти.

34. А народ відповів Йому: Ми чули з Закону, що Христос перебуває повік, то чого ж Ти говориш, що Людському Сину потрібно піднесеному бути? Хто такий Цей Син Людський?

35. І сказав їм Ісус: Короткий ще час світло з вами. Ходіть, поки маєте світло, щоб вас темрява не обгорнула. А хто в темряві ходить, не знає, куди він іде...

36. Аж доки ви маєте світло, то віруйте в світло, щоб синами світла ви стали. Промовивши це, Ісус відійшов, і сховався від них.

37. І хоч Він стільки чуд перед ними вчинив був, та в Нього вони не ввірували,

38. щоб справдилось слово пророка Ісаї, який провіщав: Хто повірив тому, що ми, Господи, чули, а Господнє рамено кому об'явилось?

39. Тому не могли вони вірити, що знову Ісая прорік:

40. Засліпив їхні очі, і скам'янив їхнє серце, щоб очима не бачили, ані серцем щоб не зрозуміли, і не навернулись, щоб Я їх уздоровив!

41. Це Ісая сказав, коли бачив славу Його, і про Нього звіщав.

42. Проте багато-хто навіть із старших у Нього ввірували, та не признавались через

фарисеїв, щоб не вигнано їх із синагоги.

43. Бо любили вони славу людську більше, аніж славу Божу.

44. А Ісус підняв голос, та й промовляв: Хто вірує в Мене, не в Мене він вірує, але в Того, Хто послав Мене.

45. А хто бачить Мене, той бачить Того, хто послав Мене.

46. Я, Світло, на світ прийшов, щоб кожен, хто вірує в Мене, у темряві не заставався.

47. Коли б же хто слів Моїх слухав та не вірував, Я того не суджу, бо Я не прийшов світ судити, але щоб спасти світ.

48. Хто цурається Мене, і Моїх слів не приймає, той має для себе суддю: те слово, що Я говорив, останнього дня воно буде судити його!

49. Бо від Себе Я не говорив, а Отець, що послав Мене, то Він Мені заповідь дав, що Я маю казати та що говорити.

50. І відаю Я, що Його ота заповідь то вічне життя. Тож що Я говорю, то так говорю, як Отець Мені розповідав.